

In en Om

het Humanistisch Verbond

Mededelingen voor de leden / no. 4

Landdag Wageningen, een huiselijke bijeenkomst

Misschien kwam het, doordat deze keer het aantal bezoekers van veraf minder groot was dan beide vorige malen, maar we kregen van deze derde Landdag een huiselijke indruk. Niet in deze zin, dat het gezapig was, daar waakt het internationale karakter, dat Wageningen door zijn wetenschappelijke instituten heeft, wel voor. Maar het kwam vermoedelijk, doordat de deelnemers nu niet zo het gevoel hadden, een voor hen tot dusver onbekend gebied te betreden, dat Emmeloord en Emmen toch voor de meesten is geweest. Men voelde zich meer onder ons, er waren veel meer bekende gezichten en grote afstanden waren er ditmaal niet afgelegd. Toen dan ook om ongeveer elf uur in de schouwburgzaal van de „Junushoff” de, inmiddels afgetreden voorzitter van het gewest Gelderland, de heer Wittenberg de bijeenkomst officieel opende, waren de meesten, dank zij de ruime gelegenheid om bij een kopje koffie met elkaar kennis te maken, geen vreemden meer. Daardoor kreeg het geheel het karakter van een samenkomst van een gemeenschap, zij het dan een behoorlijk grote, want er waren ongeveer 400 mensen aanwezig.

Mevr. Langendijk declameerde een gedicht van Michel van der Plas, waarna Dr. van Rijnsing hardop met ons ging denken over de verhouding van mens en natuur. Hij leidde dit in met de Bede van Adama van Scheltema aan de schoonheid. Van de oudste tijden af is er onderscheid gemaakt tussen mens en dier, maar het is één van de moeilijkste vragen om uit te maken, wat de mens tot mens maakt. Dat moet het ogenblik geweest zijn, dat de mens, zoals de Bijbel het uitdrukt, kennis van goed en kwaad moet hebben gekregen.

Men kan de verhouding tussen mens en natuur onderscheiden in een fysiologische, een technische en een geestelijke. De oudste verhouding is de eerste, omdat de mens moet eten en daarvoor de natuur nodig heeft. De technische verhouding vindt o.a. haar uitdrukking in een stad als Wageningen, waar onderzocht wordt, hoe de natuur aan de mens ondergeschikt kan worden gemaakt, en waar de materiële basis voor het bestaan van de mens wordt versterkt en verbeterd. In de technische verhouding staat de mens in zekere zin tegenover de natuur, waar hij eerst een onderdeel van was. Met het voortschrijden van het menselijk weten

hoopt de mens meester over de natuur te worden en poogt zelfs deze te overtreffen. De mens voelt zich niet langer de dienaar van de natuur, maar de beheersers en meent zich alles te kunnen permitteren.

Ziet de mens daarbij niet een fundamenteel ding over het hoofd? Men kan de natuurwetten niet voorbijgaan of opzij zetten.

Een beschouwing over de mens en de natuur valt altijd weer terug op de geestelijke achtergronden. De mens streeft er naar zich steeds meer van de natuur te bedienen, waarbij echter overschatting dreigt. Waar de mens te ver gaat, slaat de natuur onbarmhartig terug. Wat ontbreekt is de menselijke zelfbeperking, dat zich o.a. demonstreert in een te groot verbruik. Hierbij laat de mens zich te veel gaan. Van Rijnsing citeerde hierbij een Duits schrijver, die er de nadruk op heeft gelegd, dat zonder geestelijke voeding de mens eerst anderen zal verscheuren en daarna zich zelf. Op het technische vlak worden de grote mogelijkheden van de materie verkeerd gebruikt. In de komende 25 jaar zal worden uitgemaakt, of de mens in staat zal zijn de vorderingen op dit gebied te beheersen dan wel zal ondergaan. Voortgekomen uit de natuur is de mens een onderdeel ervan, onderworpen aan alle regels en wetten. Hij is er in geslaagd zich van de natuur te verwijderen en zich een kunstmatig milieu te bouwen. Dat moest hij wel door zijn verspreiding over steeds grotere delen van de aarde. Naarmate zijn technisch vermogen toenam ging voor zijn gevoel het verband met de natuur steeds meer verloren. Hij raakte ontworteld en onze gehele cultuur is de weerslag op dit zoeken van ontwortelden. Nu de sociale omstandigheden het mogelijk maken zich los te maken van de plaats waar de mens gewoonlijk werkt, vindt men pogingen om weer tot de natuur terug te gaan.

Eigenlijk is Wageningen een tweesnijdend zwaard, daar het in zijn instituten de verhouding tussen mens en natuur in de eerste plaats beleefd vanuit het fysiologische en technische aspect, waar ook uit te voorschijn komt de drang naar beheersing en onderwerping. Het ideaal van een volmaakte cultuurtechniek is er een van een in akkers en weilanden opgedeelde natuur.

Wat de mens echter zoekt en waarnaar hij verlangt is de beleving van de verbondenheid met het geheel, met het heelal.

Van Rijnsing's toespraak maakte grote indruk, wat niet heeft verhinderd, dat we, na de pauze en het eten van een boterham, zeer onder de indruk kwamen van de technische bekwaamheden, die in verschillende instituten gedemonstreerd werden. Men kon onder deskundige leiding een aantal laboratoria en proeftuinen bezichtigen en daar is door vrijwel iedereen een dankbaar gebruik van gemaakt. De vele kinderen, die met hun ouders waren meegekomen en in een voorbeeldige stilte naar de inleider heb-

ben geluisterd, werden door een groep H.J.G.-ers bezig gehouden met spelletjes en een toneelstukje.

Na afloop van de excursies kwamen we weer in de grote zaal bijeen en kregen een dramatisch voorbeeld te zien van de strijd van de mens tegen insectenplagen. Imponerend vooral was de wijze, waarop Westers weten ten dienste werd gesteld van die gebieden, waar de bevolking nog op veelal primitieve wijze de landbouw beoefent. De strijd tegen de sprinkhanenplaag met alle technische hulpmiddelen en geleid als een moderne veldslag gaf niet alleen een beeld van technisch kunnen maar was ook een demonstratie in de praktijk van wat eigenlijk hulp aan achtergebleven gebieden is.

Voorzitter Wittenberg, die het afscheidswoord sprak, legde er de nadruk op, dat de hulp die leden van de gemeenschap Wageningen hadden geboden, het mogelijk had gemaakt, van een goed geslaagde bijeenkomst te spreken. Men kan nu wel het plan hebben, om ergens een landdag te beleggen, de uitvoering komt op mensen neer en die waren hier aanwezig. Voor hem stond vast, dat de poging, om op Hemelvaartsdag bijeen te komen, ook op deze dag weer had aangetoond, dat het de moeite waard was hiermee door te gaan. De nieuwe voorzitter van gewest Gelderland, Ir. Moerdijk uit Ede, maakte tenslotte van de gelegenheid gebruik, om Wittenberg te bedanken voor het vele werk, dat hij als voorzitter gedurende lange jaren verricht had en gaf hem als stoffelijk bewijs namens de gemeenschappen een boek cadeau. Hetgeen de gehuldigde weer de kans gaf, nog eens de nadruk te leggen op het feit, dat het Verbond alleen maar kan voortbestaan, als ieder op zijn tijd daarvoor werk verricht en het niet aan enkelingen overlaat. Met deze les konden we naar huis gaan, hetgeen met vele handdrukken en beloften om elkaar volgend jaar weer te ontmoeten, aan deze geslaagde dag een einde maakte.

Th. P.

U verzekert uw gehele familie een prettige vakantie door deelname aan een familiekamp op „De Ark”.

Kort verslag

Hoofdbestuursvergadering

In zijn vergadering van 28 mei in Utrecht besloot het H. B. goedkeuring te verlenen aan de opheffing van de federatieve gemeenschap Amsterdam en de oprichting van zeven afzonderlijke gemeenschappen. Tevens werd de vorming van de stedelijke federatie Amsterdam goedgekeurd en de statuten en het huishoudelijk reglement. Ook het verzoek van de gemeenschap Appelscha, om in gewest Drente te worden opgenomen, werd goedgekeurd. Aan de orde was eveneens de samenstelling van de verschillende commissies, en de goedkeuring van de ontwerp-statuten van de Humanistische Stichting voor bejaarden. Dit betreft de voormalige Gerhard-Stichting, waar thans ook Humanitas deel van uit gaat maken. Verder vond een uitvoerige discussie plaats over de vraag, of de toenemende onkerkelijkheid op zich zelf winst voor het Verbond betekende. Het H.B. nam er met belangstelling kennis van, dat het aantal abonnee's op het wetenschappelijk tijdschrift „Rekenschap” thans voor het eerst de 500 heeft overschreden.

Mededeling

Het centraal bureau is in de periode van 16 juli t/m 27 augustus a.s. des zaterdags gesloten.

Emigratie

Hoewel ook in dit blad er wel eens over geschreven is, weten de meeste van onze leden niet, dat het Verbond er een commissie op na houdt, die haar aandacht aan de emigratie besteedt. Niet in deze zin, dat men er propaganda voor maakt, maar met de bedoeling, om buitenkerkelijken, die willen emigreren, zoveel mogelijk geestelijke steun te verlenen en hen in te lichten over de vraagstukken, die hun in hun nieuwe woonplaats te wachten staan.

Tenopzichte van de kerken verkeren wij in het nadeel, dat we (nog) niet over een organisatie beschikken, die in alle emigratielanden haar steunpunten heeft en de nieuw-aangekomenen kan bijstaan. Weliswaar zijn we al zover dat we hun, die b.v. naar Amerika of Canada vertrekken, adressen kunnen geven van daar aanwezige groepen van humanisten, waar men gaarne belangstellenden zal ontvangen. Dat is echter in die grote landen nog onvoldoende, en daarom wordt gepoogd het aantal contactadressen voortdurend uit te breiden.

Aan besturen van onze gemeenschappen wordt gevraagd, er melding van te maken als een lid emigreert en te trachten aan de weet te komen, waar hij heengaat. Dat is dikwijls niet eenvoudig, omdat vele emigranten bij hun vertrek nog in de verste verte niet weten, waar ze zich tenslotte zullen vestigen.

We hebben echter de indruk, dat er in ons Verbond nogal wat leden rondlopen, die in de naaste familie over adressen van emigranten beschikken, die tot de buitenkerkelijken gerekend kunnen worden. Hierbij denken we vooral aan ouders van geëmigreerde kinderen, die met deze kinderen nog voortdurend contact onderhouden en ons dus van hen de adressen kunnen verschaffen.

Het verzoek van de emigratie-commissie is, zoveel mogelijk van deze adressen te zenden aan de secretaris, Mr. M. G. Rood, Lomanstraat 18 huis, te Amsterdam-Z. Het ligt in de bedoeling, aan deze, reeds geëmigreerden, te schrijven en te trachten hen voor de nieuwkomers te interesseren. De ervaring heeft geleerd, dat de meesten hiertoe graag bereid zijn, omdat ze zich zelf nog heel goed kunnen herinneren, hoe moeilijk hun eerste tijd is geweest, en welke steun een gesprek met een geestverwant die iets meer weet van de omstandigheden onder die omstandigheden kan betekenen.

Met andere woorden, hoe meer adressen de emigratie-commissie krijgt, des te beter kan zij haar moeilijke werk doen. Maar daarvoor is uw hulp nodig.

Beheer De Ark

Bezoekers van ons conferentie- en vakantieoord zullen daar een nieuw echtpaar aantreffen, dat de familie Bakker heeft opgevolgd. Het is het echtpaar van der Werff, waarvan aanstelling nodig was, omdat de Bakker's de huishoudelijke leiding van het nieuwe vormingscentrum van het Humanistisch Thuisfront op zich hebben genomen. Wij wensen hun daarbij veel succes, en onze nieuwe beheerders, de heer en mevr. v. d. Werff, hetzelfde op De Ark.

Appelscha is verhuisd

Onze gemeenschap Appelscha is opgenomen in gewest Drente. Dat klopt niet met wat we op school hebben geleerd, want het ligt in Friesland. Maar wie in die streek van ons land geen onbekende is, weet dat het voor onze leden in Appelscha en omgeving heel wat makkelijker is naar Assen te gaan, dan naar Leeuwarden. Vandaar het verzoek om zich bij het gewest Drente te mogen aansluiten, dat door het Hoofdbestuur is ingewilligd.

Personalia

Het overlijden na een ernstige ziekte van ons lid E. A. Vermeer op de nog jonge leeftijd van 49 jaar, is ook voor het Verbond een zware slag. Wij achten ons, na alles wat over hem in de pers en ook in „Mens en Wereld” is geschreven, ontslagen van de plicht, op deze plaats daar nog veel aan toe te voegen. Maar het Verbond en het humanisme hebben door zijn dood een pleitbezorger voor onze beweging verloren, die van zijn gezindheid ook in het openbaar getuigde en veel heeft bijgedragen tot de erkenning, die wij in overheidskringen hebben verkregen. Daarvoor verdient hij onze grote dank.

Te vroeg is ook heengegaan ons Amsterdamse lid, de heer C. J. W. Bosman, die samen met zijn vrouw een groot aantal namen op „De Ark” geleid heeft. Vooral de deelnemers aan onze Paas-, Pinkster- en Kerstkampen zullen met droefheid van dit bericht kennis nemen. Wij wensen zijn vrouw en kinderen de kracht toe, om dit voor hen zo zware verlies te dragen.

Overdrukken

Twee publicaties hebben de laatste weken het licht gezien, beide overdrukken van reeds eerder verschenen artikelen. De serie artikelen, die onze voorzitter, Dr. J. van Praag, in „Mens en Wereld” geschreven heeft onder de titel „Praktische arbeid en humanistische overtuiging” is het eerste, terwijl ook een overdruk is uitgekomen van een opstel, dat ons H.B. lid Dr. B. W. Schaper in „Rekenschap” van maart heeft geschreven, en waarvan de titel luidt: „De nieuwe situatie van de natuuronderzoeker.” De gehele oplage van de eerste is reeds gratis verspreid, vooral bij hen, die bij de geestelijke verzorging en het maatschappelijk werk betrokken zijn, terwijl het artikel van Schaper vooral aan wetenschapsmensen, leraren en studenten wordt gezonden. Wie in zijn omgeving belangstellenden hiervoor weet, kan een exemplaar bij het Centr. Bur. aanvragen.

Humanistische Jeugdbeweging

Het hoofdbestuur van de HJB schrijft ons:

De kampen van de Humanistische Jeugdbeweging worden door de leden (15-20-jarigen) zelf geleid. Een mentor houdt een „toezienende blik” en staat de kampraad met adviezen bij. Hij moet sportief en lui zijn, want de leden organiseren wandelingen, fietstochten, inleidingen en discussies, zingen, luieren en doen gekke dingen rond het kampvuur. Verder moet een mentor erop rekenen dat hij in zijn droom nog wel eens gestoord zal worden, want daar helpt zelfs geen bord met „verboden” tegen!

Dit jaar zal van 20-30 juli in Sluis een kamp gehouden worden. De deelnemers komen in Rotterdam bij elkaar en in groepjes fietsen zij

„De mentor op zijn post ...”

Stichting Steunfonds

Praktisch Humanisme

Ontvangen in april 1960:

J.F.P. te B. f 5,-; H.L.V.D. te K. a/d Z. f 1,-; C.J.S. te A. f 5,-; C.O. te Z. f 0,50; V.S.O. te A. f 5,-; A. de B.-de R. te B. f 100,-; R.W. te A. f 100,-; N.A.G. v. d. K.-van D. te R. f 2,50; P.A. de R. te S. f 5,-; N. de J. te B. f 5,-; M.J. de H. te S. f 10,-; G.I.L. te L. f 4,50; D. de V. te P. f 1,-; M. W. v. D. te Z. f 5,-; J.T.G. te G. f 15,-; F.N. te H. f 2,50; D.K. te L. f 5,-; M.E.P.-J. te A. f 10,-; H.J.J. te L. f 5,-; H.S.-S. te H. f 1,-; A.D.-v.d.W. te H. f 5,-; F.S. te S. f 10,-; G.K. te H. f 100,-; J.J.-J. te H. f 15,-; A.P.M.-C. te H. f 1,-; B.I.V. te U. f 50,-; S.J.v.d.F. te L. f 5,-; J.V.-v.W.P. te H. f 100,-; H.S.-H. te G. f 10,-; F.L.v.N. te D. f 2,50; J.E.v.d.V. te G. f 10,-; F.G.-v.D. te H. f 5,-; P.v.D. te Z. f 2,50; A.M.M.G. te R. f 5,-; M.H.P. te U. f 2,-; J.B. te D. f 2,50; C.E.S. te D. f 10,-; F.W.E.R. te R. f 100,-; M.H. te R. f 25,-; J.F.Ph.H. te S. f 2,50; H.G.P. te H. f 10,-; P.J.L. te H. f 10,-; A.E.S.-L. te S. f 2,-; R.H.S. te A. f 5,-; C.L. v.S. te R. f 10,-; W.M.S. te B. f 5,-; M.S.M. v.S.-B. te V. f 10,-; H.B.-v.A. te O. f 10,-; F.N.S. te H. f 25,-; H.B. te A. f 100,-; Gem.R. H.V. f 11,15; H.A.v.d.B. te G. f 2,50; H.v.d. V.-S. te G. f 10,-; W.C.J.E.W. te E. f 10,-; L. H.H. te H. f 2,50; A.A. te G. f 5,-; Th.J.W.J. te A. f 25,-; K.v.d.V. te D. f 100,-; J.J.B. te G.

Het aantal abonnees op het

„WOORD VAN DE WEEK”,

orgaan van de Humanistische Luisterkring, stijgt voortdurend. Als u nog niet tot de vaste lezers behoort, vraag dan eens een proefnummer aan bij de administratie, Oudegracht 152, Utrecht.

Nieuws uit de gemeenschappen

In de zomer gaan we naar buiten hebben ze in **Emmen** gedacht en daarom trekt men samen met leden van de Natuurvrienden er opuit. Op de fiets en het kost niets.

Amersfoort heeft een bustocht naar de Hoge Veluwe gemaakt. Het Kröller-Muller museum, waar de verzameling van Theo van Gogh was te bezichtigen, stond ook op het programma. De vrouwengroep gaat ook nog door met haar werkzaamheden. En dat niet alleen in eigen kring, maar ook als deel van de stad Amersfoort.

Natuurlijk trokken ook de leden van **Groningen** de natuur in. Er werd een gemeenschapsdag gehouden in het Natuurvriendenhuis op de Hondsrug. De kinderen gingen mee en met hen werd een afzonderlijk programma afgewerkt.

Van Amsterdam als afzonderlijke gemeenschap spreken, gaat nu niet meer. Voortaan zijn er zeven zelfstandige gemeenschappen, die met elkaar een federatie vormen. Elders in dit nummer vermelden wij dit historische feit nog een keer.

Een uitstekend initiatief kwam weer uit **Voorburg-Rijswijk**. Op 27 mei spraken daar mevr. Govaart (r.-k.) en mevr. Hella Haase over „De vrouw van nu”. Men heeft daar ook gebruik gemaakt van de bandrecorder om de voorzitter, die ziek was, toch zijn rede te laten houden, die op zijn ziekbed werd opgenomen. De proef slaagde prima, maar de discussie werd later, zonder technische hulpmiddelen voortgezet.

Ook dit jaar gaat **Den Haag** zijn traditionele kastelentocht houden. Het wordt nu zelfs een weekend, want er wordt in Limburg op een echt kasteel overnacht. Misschien zien ze nog wel een spook.

Eindhoven houdt er ook een vaste gewoonte op na, n.l. de jaarlijkse buitendag. Men is daar dan de gast bij een echtpaar in Waalre, terwijl dit keer dr. Van Rijsinge als spreker zal optreden.

In **Haarlem**, waar al enkele jaren een werkgroep zich bezig houdt met de vraag, hoe het Verbond voor groter groepen aantrekkelijker

gemaakt moet worden, heeft men de degen gekruist met de Haagse voorzitter, dr. Schenk. Men is het nog niet eens geworden, maar dat hoeft ook niet.

Vlaardingen heeft een predikant over het godsdienstonderwijs laten spreken. De standpunten waren nog zeer ver van elkaar verwijderd.

Een goede gewoonte vinden we, dat Assen altijd in zijn blaadje een verslag opneemt van een gehouden toespraak. Daar zit materiaal in voor een gespreksgroep.

Beverwijk gaat rekening houden met de uitbreiding van de gemeente. In Heemskerk woont een groepje leden en daar heeft men een huiskamerbijeenkoms gehouden, waar ook niet-leden welkom waren.

Onze **HJG**, die een landelijke gemeenschap vormt, weert zich danig. Men poogt nieuwe groepen op te richten en bestaande te activeren. In Zuid-Holland lukt dat laatste zeer wel, daar hebben ze tegenwoordig ook een eigen orgaan, „Polemiek”, waarvan de redactie zetelt in de Schilperoorststraat 100 a in Rotterdam.

En om te besluiten, onze dank aan **Wageningen**, waarvan een groep leden hun uiterste best hebben gedaan en met succes, om de landdag te laten slagen.

Op bezoek bij het Steunfonds

Interviews komen in dit blad zelden voor. De geaardheid van ons orgaan leent zich daar minder toe.

Nu het Steunfonds Praktisch Humanisme zoveel aandacht vraagt leek het ons goed het bestuur der Stichting eens op te zoeken. Dat was geen eenvoudige zaak, want zij die daaraan werken doen dat in hun vrije tijd en maar al te vaak in stille avonduren wanneer een ander zich reeds in Morpheus' armen bevindt.

Het is ons echter gelukt en het resultaat van ons pogen willen wij u niet onthouden.

Ik krijg nog wel eens de indruk, dat er heel wat humanisten zijn, georganiseerde en niet-georganiseerde, die er geen flauw besef van hebben hoeveel buitenkerkelijken er rondlopen, die de weg in de maatschappij wel kunnen vinden, maar niet in het leven. Die worstelen met allerlei vragen omtrent hun plaats in het bestaan, de zin van hun leven, hun houding tegenover het dagelijkse werk, hun vrouw of man en kinderen. Mensen die zich vaak hopeloos eenzaam voelen en graag eens met een gelijkgezinde willen praten.

Nu reeds komen jaarlijks duizenden mensen *eigener beweging* naar een geestelijk raadsman van het Verbond.

Dat is een stuk praktisch werk, gedragen door ruim 150 vrijwillige geestelijke raadslieden.

Willen wij de buitenkerkelijke mens in geestelijk opzicht niet in de kou laten staan dan dient dit werk op korte termijn te kunnen worden uitgebreid, o.m. met beroepskrachten.

Deze bezoldigde geestelijke raadslieden kunnen dan tevens hun bijdrage leveren bij de verdere ontplooiing van de plaatselijke gemeenschappen. Ook dat is broodnodig."

„Hoe gaat het met het Steunfonds?“, was onze eerste vraag. „Zoals te verwachten was, goed! Op 1 juni bedroeg het saldo f 20.315,93. Daarnaast zijn voor 1960 contractueel vastgelegd twee giften van tezamen f 15.000,—, terwijl we nog een aantal toegezegde giften te wachten zijn van bij elkaar omstreeks f 4.000.—. Bovendien hebben we in 1960 nog zeven maanden voor de boeg, waarin heel wat kan en zal gebeuren. In 1960 zal het Steunfonds meer geld bijeen brengen dan in 1959, wat zeer noodzakelijk is.”

„Blijkbaar hebt u dit resultaat verwacht?”

„Inderdaad, en ondanks de waarschuwendestem van pessimisten, die je ook in onze kring nog wel tegen komt. Ik heb zelfs horen beweren, dat humanisten niet offerbereid zijn. Het antwoord van de ruim 500 mensen die in 1960 reeds een bijdrage overmaakten is in dit verband duidelijke taal.”

„Waar blijft het geld van het Steunfonds?”

„Laat mij eerst zeggen, waaraan 't niet wordt besteed. Niet aan een kostbaar administratief apparaat. Het bestuur van de Stichting streeft er naar om *nagenoeg 100% van de inkomsten goede te laten komen aan het doel*. Dat is het praktische werk van het Humanistisch Verbond.

Daarom werken we uitsluitend met vrijwillige krachten, die geen cent vergoeding krijgen.

Het geld van het Steunfonds gaat derhalve naar het Humanistisch Verbond, om het steeds in omvang toenemende praktische werk mogelijk te maken. Dat praktische werk is geen maatschappelijk werk, maar humanistisch geestelijk werk. Het behoort voor 100% bij het Humanistisch Verbond, als geestelijk genootschap en we komen er niet mee op het terrein van welke andere organisatie dan ook.

„Waarom financiert het Humanistisch Verbond dit werk niet uit de contributies?”

„Omdat die niet toereikend zijn; niet voor het lopende werk en derhalve helemaal niet voor de financiering van nieuwe objecten. Voor verhoging van contributies voelt het Humanistisch Verbond in de gegeven omstandigheden terecht niets. Er is nu eenmaal geen regeling uit te denken die volledig rekening houdt met alle persoonlijke en gezinsomstandigheden. Daarom doet het Steunfonds graag een beroep op de vrijwilligheid.

Maar, vrijwillige bijdragen komen niet vanzelf. Er moet voor aan de bel getrokken worden. Dat het Steunfonds dit doet kan men redelijkerwijs niet bezwaarlijk vinden.

Bij dit alles komt, dat het Steunfonds zich niet alleen richt tot de georganiseerde humanisten. De praktijk leert dat er mensen zijn, die om soms begrijpelijke redenen geen lid worden van het Humanistisch Verbond, maar het humanistische geestelijke werk wel financieel willen steunen. Ook op die kring is de aandacht van het Steunfonds gericht."

„Hoe zijn de reacties uit het land?”

„Zeer verschillend, maar over het algemeen

hoopgevend. Eigenlijk zijn we nergens op ernstige weerstand gestuit. Dat blijkt ook wel uit het aantal bijdragen dat we ontvingen en dat beduidend hoger ligt dan in 1959. Het Steunfonds Praktisch Humanisme is een niet meer weg te denken lid van de humanistische familie. *Ongetwijfeld zullen in de komende weken nog vele georganiseerde humanisten hun vrijwillige bijdrage storten op de postrekening van het Steunfonds.*"

„Wat zijn de plannen voor de naaste toekomst?”

„Dat is „fabrieksgeheim”. Ik kan u echter verzekeren, dat de plannen er zijn, en dat ze uitgevoerd zullen worden. Uit de verantwoordingen in In en Om zult u merken, dat ook de komende maanden resultaten zullen afwerpen.”

Toen was het afgelopen. Dat moest ook, want er lagen nog heel wat zaken op afdoening te wachten.

Een pittig stuk werk, zonder veel tam-tam verricht, zeer noodzakelijk. U kent het gironummer?

6168 t.n.v. Stichting Steunfonds Praktisch Hu-
manisme te Amersfoort.

Zeven erbij

Op zijn vergadering van 28 mei heeft het Hoofdbestuur zijn goedkeuring gehecht aan de opheffing van de federatieve gemeenschap Amsterdam en tevens aan de oprichting van de volgende plaatselijke gemeenschappen: Amsterdam Amstel; Amsterdam Noord; Amsterdam Oost; Amsterdam Tuinsteden-West; Amsterdam West; Amsterdam Zuid-West en Nieuwer-Amstel. Goedkeuring is ook verleend aan de vorming van een stedelijke federatie. In de praktijk betekent dit, dat al deze gemeenschappen een zelfstandig bestaan gaan leiden en op het congres zijn vertegenwoordigd.

Dit belangrijke besluit was nodig geworden door de voortdurende uitbreiding van de stad en de noodzaak nog meer dan tot nu in bepaalde wijken activiteiten te ontplooiën. Als men weet, dat de meeste van deze gemeenschappen meer dan driehonderd leden tellen, is het duidelijk, dat hier een proces aan de gang is, dat ook in andere gemeenschappen, o.a. in Den Haag, zich aandient.

In elk geval telt het Verbond thans zeven gemeenschappen meer.